

KDO JE KDO V ND

Nové divadlo existuje již od roku 1967 a na svém kontě má přes 150 nastudovaných titulů, a kdyby se sečetla jména lidí, kteří jeho pomyslným dveřmi prošli, byl by to sloupec delší než tři stovky... Je potěšující, že i přes složitosti, které soubor při své existenci řeší, některá jména setrvávají po dlouhá léta. Kolik soubor a neděli pravidelně na prknech, co znamenají svět, zanechali, se nedá spočítat. Kolik hodin, kolik své energie, umu, práce a entuziasmu... Proč? Na to se snažíme nalézt odpovědi prostřednictvím ankety s herci, které jste si nechali, mili čtenáři-diváci, takříkající za ležat na nehty a kteří vám zpríjemňují všechny dny. V dubnu dává Nové divadlo pohádku Hrátky s čertem, takže je tedy příležitost představit torontské aktéry z jiného než scénického pohledu.

RADKA TAMCHYNOVÁ (v roli Káči)

Z jakých okolností se stala členkou divadla? "Pár dní po přjezdu do Kanady v listopadu 1984 jsme šli s Kájou (manželem) do Limelightu na Polskou krev a s úzaselem jsme doslova zírali, čeho jsou Češi v emigraci schopni. A jelikož jsme oba zpěváci od dětí (já jsem dokonce hrávala jako dítě v Bohémě a v Jakobínovi v libereckém divadle F.X. Šaldy), tahle opera a koncept amatérského divadla nám učarovaly natolik, že jsme se snad na místě stali členy.

Moje první role byla v Perlách panny Serafinky v následující divadelní sezóně a vzpomínám si, jako by to bylo včera, na atmosféru v zákulisí, na scéně a na to, jak to bylo prima být součástí tehdy tak velikého a úspěšného souboru. Nezpomínejme, že to byla doba, kdy nikdo z nás nepočítal s tím, že se někdy v životě ještě domů podívá.

Divadlo mi dává kamarády, milé veče-

ry s vitaným programem, pocit sounáležitosti, duševní potravu... zkrátka, nemům si představit, že tomu třeba jednou bude konec.

Daleko radší mám komické role a lehké žánry, věřím, že mně i líp sedí. Taky jsem z lidí, kteří potřebují, aby je divadelní svět spíš pobavil a uvolnil, než přiměl k myšlení. Složitá a těžká situace nám připravuje život sám, s těmi se potýkáme až dost.

LENKA NOVÁKOVÁ (v roli princezny Dišperandy)

Lenka přiletěla do Kanady v září 1991, členkou souboru je od r. 1993.

"ND tehdy hledalo nové taneční a pěvecké posily. Po telefonu jsem složila přijímací zkoušky ze zpěvu u Josefa Musila a bylo rozhodnuto." Má za sebou jeviště, taneční i pěvecké zkušenosti ze staré domoviny.

„Moje první role v ND bylo taneční a pěvecké křivoří v představení Podskalák s Josefem Zimou. Ve stejném roce jsem pomáhala s výrobou kostýmů v představení Revizor. První opravdová mluvená role přišla až v r. 1996 - jedna ze tří sester ve hře Čtvrtvylka aneb Stíka k večeři. O rok později jsem si zahrála s paní Emílií Vášáryovou v Divadelní komedii, a to byl doposud nejkrásnější zážitek v práci s hostující herečkou.

Potom přišly další role a roličky - v muzikálech Antonína Procházky jsem si nejenom zahrála, zapívala a zatančila, ale také mi v představení Holka nebo kluk byla svěřena choreografie tanečních a pěveckých vystupů. Od malinka jsem se věnovala klasickému baletu a v představení A. Procházky Ve státním zájmu jsem v parodii zabalela na špičkových Labutí píseň - moje rozloučení s baletem vůbec. Asi nejtěžší představení byly Lásky paní Katy s Jiřinou Bohdalovou (2009). Nikdo z nás nezapomene na představní Řeč (2011) pod taktovkou hostujícího herce a režiséra Václava Dubnického. Z představení loňského roku mi přirostla k srdci role Ducha ve hře Rozmarný duch. Celkem jsem si v ND zahrála tuší řadu devatenáctkářek, blíží se tedy 20. výročí.

Proč jsem setrvala? Věrnost k hudbě a divadlu, uspokojení z toho, že divadlo přináší radost divákům (pokud se to povede)...

Divadlo mi dává spoustu přátel v souboru i z fand diváků. Na jevišti prožívám nejen život svůj, ale i osudy jiných. Můžu se odreagovat, dýchat zvláštní ovzduší sounáležitosti, vůni šminky. Mám ráda i chvíle v zákulisí, divadelní zkoušky, zmatky, dohadu, legrácky, napětí i obavy. Mám ráda okamžíky, kdy se vzájemně s druhými potřebujeme, kdy jsem si blízcí, kdy si podávám ruce, jeden druhého taháme z bryndy na jevišti a pochládime se přátelskými slovy.

Díky divadlu jsem vlastně navázala hudební spolupráci s Josefem Musilem i s Muzikou na rohu Jirky Grosmana, se kterou jsem natočili tři CD, a pracujeme na dalším. Když čas dovolí, zapívám s i s country kapelou Klíčka. Bez divadla - a hlavně bez zpívání - by mi v životě něco chybělo.

A musím dodat, že mám raději role komické. Jsou sice velice náročné, ale dá se s nimi pohrávat, pomazlit a jsou u diváka vděčné... □ Připravila a foto -vk-

Když tady byl v roce 2009 Adolf Toman a režíroval Ostře sledované vlaky, tak přivedl do divadla svého kamaráda Ludka Bognera. Luděk se mi po Adolfově návratu do Čech občas ozval; někdy i přišel na návštěvu, vždycky plný zajímavých historek. Potom se na nějakou chvíli odmlčel a život šel dál. Když mi Pepiček Čermák na podzim řekl, že by nějaký pán chtěl s naším souborem nastudovat Drdovy Hrátky s čertem, kde by mě bylo napadlo, že je to Luděk. Až když mi poslal na Ludka kontakt, věděla jsem, o koho jde. S velkým nadšením jsem

přivítala tuto spolupráci a potvrdilo se, že to bylo rozhodnutí dobré. Luděk svým nadšením zapálil členy celého souboru. Je to velká hra, co se obsazení týče, a budeme potřebovat každého, kdo chce přidat ruku k dílu. Zkoušíme o sto šest a krátíme si mrazivé večery tím, že se scházíme v teploučké zkušebně a tvoríme. Luděk vši přesně, co chce, jak říká - to nechci já, ale ta hra to potřebuje. Ale tady to nekončí, Luděk na každou zkoušku přinese nějakou „novinku“, kterou ve „volné chvíli“ vyrobí, jak sám říká, dělá to po nocích, protože přes den je

zaneprázdnený svým povoláním. Je totiž filmář. Takže už máme plno rekvizit, připravuje scénu, sijeme kostýmy - a na všem tom děláni zanechává svoji tvorou stopu. Je úžasně sledovat tohle lidské dynamo, tu úžasnou energii, nápady a zápal pro připravované představení. Zima, která je tohoto roku velice krutá, pomalu bude za námi, až se s vámi, naši milí diváci, sejdeme na našem dubnovém představení. Luděk, díky za tvoje nadšení, a vám slibují, že se máte na co těšit.

Dáša Beláčková, za výbor ND

Byl konec listopadu 1966, když přijel Luděk Bogner do Kanady. Pamatuje si docela jasné, že to vypadalo bezmála jako dnes - zima, sníh - a že přiletěl z Vídni, kde bylo docela hezké počasí. "Měl jsem tady pár kamarádů, anglicky jsme moc neuměli, ale tak nějak jsme se do toho živila dostaly, a najednou je z toho bezmála paděsil let."

Odvedl si svoji profesionální práci filmáře a má zato, že by dnes mohl dělat už jen to, co ho těší. Svým tichým přiběhem připomíná ty, co se přes ne přiliš vlivně zázemí přece jen dostanou k tomu, v čem se hledali a v čem se také našli.

Narodil se ve vesničce pohádkového jména Domanínek - se sedmi baráky, mlýnem a pilou. Už dávno neexistuje. Rozkládala se kousek od Žďáru nad Sázavou. Válka byla v plném proudu, psal se rok 1941, a rodiče se nanovo přestěhovali z rušné Prahy

a jeho stylizace apod. Vite o někom lepším, kdo by mohl být zejména amatérskému divadlu tak všeobecně prospěšný?

Skrze tuš školu jsem se dostal až

nomovaných divadel ještě doma. Po válce se vrátil do vlasti a stal se uměleckým maskérem pražských filmových ateliérů na Barrandově.

„A tento pan Hrdlička maskoval v 56.

Kdo je Luděk Bognner?

do zákoutí jižní Moravy v přesvědčení, že se tam bude žít poněkud lehčejí. Největším problémem té doby bylo jídlo. Tatínek by velice šikovný krejčí, takže se obživu našel snadněji. Ale ani později, když se manželé rozvedli, po válce se odstěhoval do Trutnova na severovýchod Čech, neměl problém. Město bylo jako vylidněné, chyběly mladí lidé. Hodně jich skončilo své životy ve všechně vřavě. „Mně se v Trutnově líbilo - hory, lyžování,“ vzpomíná Luděk. „A kraj, který byl postřízen za války záborem nacistů, později vylidněn odsunem Němců, se postupně probouzel k životu. Otec pracoval u soukromníka, ale rok '48 všechno změnil... Mne politika nezájímala, byl jsem mladý a chtěl jsem dělat, co mě bavilo - rád jsem maloval. Byl jsem nejstarší a jediný kluk, po mně přišly čtyři sestry.“

A když přišel čas, uvědomil si Luděk, že na studia vlastně nechce. Znal hodně vysokoškoláků a studoval mu připadal jako velká dřina. Jenže, jak to bývá, náhoda jeho zatím nedefinovaného zájmu ho přivedla do maskérské a vlastenické školy v Hradci Králové. Zdá se, že založením výtvarníka se Luděk pro tuš školu přiměl narodil. A i dnes v tom malém Česku existují střední odborné školy tohoto obsahu dokonce tři.

Jsou založené na osvojení si příslušného uměleckého řemesla, jako je ovládání materiálů, technik jejich zpracování, fotografování paruk, líč-

na vyhlášený Barrandov. I když jsem tam nepracoval, ale potkal jsem se se zajímavými lidmi. Třeba takový umělecký maskér Gustav Hrdlička...?“

Není divu, že byl pro výtvarně talentovaného chlapce zajímavý. O tomto věhlasného vlastenáři se pělo už za dob jeho tátu Augusta stejně příjmení. Ludkův vzor Hrdlička, nařízený ještě za Rakousko-Uherska, se svým uměním ledabyle živil v Itálii jako šéfmaskér filmových ateliérů Cinematographie v Rímě pod jménem Gustav-

roče Hrátky s čertem na Barrandově. Zasel ve mně naději, že se ve stejném oboru najdu - říkal, že jestliže kreslím, tak že to bude velké plus. Kreslím, a rád. Dal jsem se tedy do toho.“

Po ukončení školy přišla vojenská služba. Od 19 byl pohraničníkem na jihu v Čechách na Sumavě. „To byla nádhera - pravá Klostermannova Sumava, když piše „z světa lesních samot, v ráji sumavském a ze šumavských hvozdů“ - to snad je nejkrásnější oblast mezi Železnou Rudou a Vimperkem, vzdášnou čarou asi 50 km z Plzeňského do Jihoceského kraje. Tam se odehrává Ka-

Fotomontáž Adéla Kadobřová

chyňův Král Šumavy. Horská Kvilda je vůbec oblíbeným místem filmářů. Tam jsem se díval dalekoholeudem do Německa. Pamatuji si, že ráno v devátém hodinovém nastartoval mercedesa a jel do kostela. ► 14

Kostel zvonil, vesničkayla

NENÍ DOBYVATEL JAKO DOBYVATEL

Dobývání cizích území byl vždy sport silných národů a států. Po dobytí záleželo na tom, zdali se dobyvatel choval tak, aby byl obliben a tolerovaný, nebo tak, aby vznikl ozbrojený odpór. V přehledu historie lze rozeznat trend, kdy dobyvatelé, kteří se chovají slušně, mají zájem rozvinout dobytá území a udělat je rovnoprávné s dobyvatelskou zemí, mají mnohem větší úspěch, než když méně rozvinutý stát pouze hrubou silou drží dobytá území na uzdě, a tì pod jeho nadvládou nevidí nic, co by by dobyvatele převzal.

Dobrým příkladem toho druhého jsou Mongolové ve 13. století, nebo SSSR ve století 20. Mongolové se svým pastevcům, nomádským zpùsobem života ničili dobytou rozvinutá města po celé střední Asii a zničili například irigaci úrodné Mezopotámie tak, že v místech, kde kvetla města a kde se kládli počátek lidské civilizace, zbyly jen neobyvatelné slatiny.

Myslím, že není třeba vypočítávat, jakou škodu sovětská nadvláda provedla Československu a jiným satelitům. Po jejich odchodu zůstala jen spoušť materiální i morální. Rencínův vtip, kterak sovětí soudruzi z octáren příšli předávat zkušenosti jihomoravským vinařům, je až příliš pravdivý.

Hlavním historickým příkladem dobyvatele prvního typu je Řím a římská říše a příkladem její expanzivní politiky může sloužit Galie, dnešní Francie. Gaius Iulius Caesar dobyl Galii, která, jak známo ze školních let, má "tři části" a zahrnovala dnešní Francii, Belgii a část Německa na západ od řeky Rýn. To je obrovské území pro starověkou armádu - jak se mu to podařilo?

Když se Caesar stal guvernérem Galie v roce 58 p.n.l., znamenalo to guvernérvství Předalpské Galie (severní Itálie) a Zaalpské Galie (dnešní Provence), která byla provincií od roku 121 p.n.l., kdy Římané dohodou a dobytím ustanovili pobřežní pas v jižní Francii, aby měli pozemní cestu do svých španělských provincií. Ty jím případl po porážce Hannibalova o 80 let dříve. Caesarův první úkol byl, zabránit neklidným Helvetům od Ženevského jezera, aby se přemisťovali do jižní Francie. Helvétové cítili, že tam jsou galské kmény zcela zmíknělé římským vlivem, a tedy snadno porazitelné takovými úžasnými všechny jako byli oni, Helvétové. Ani Helvétové, poháněni vinem pašovaným římskými obchodníky, nebyli tak po-

šetlí, aby se chtěli usadit v Provenci, patřící Rímu, ale mřížili spíš do Akvitánie. Bohužel, neuvedomili si, že galské kmény sousedící s Provencem mají smlouvy s Rímem o vzájemné pomoci, které se tyto galské kmény hlasitě dožadovaly hned, jak jim mi-

grující Helvety začali šlapat po obilí. Caesar vyfířil Helvety - porazil je a poslal zpět do Švýcarska a ještě jim pomohl postavit stavení a hospodářství, které spálily před odchodem, a kde zůstali u Ženevského jezera dønes - a pak svolal kongres všech galských kmén, kde se dozvídely velmi zlepšující zprávy. Například že kmen Sekvanů si pozval germánské Sveby zpoza Rýna (Švábové českých středověkých kronik), aby jim pomohli porazit sousední galský kmen Aedu, a svebský král Ariovitus za to požádal a dostal třetinu sekvenského území. Ke Svebům se přidal další germánské kmény a žádali další třetinu území od Sekvanů. Ostatní galské kmény kvilevě Caesara do uši, ať s těmi Germány něco dělá.

Caesar Sveby porazil a zahnal za Rýn; ale chtěl po galských kmenech, ať se sjednotí a vytvoří stát s římským spojenectvím. Považoval za rozumné vytvořit národního stát mezi Germány za Rýnem a římským územím. Galské kmény byly nakonec sjednoceny - ale jen po prohraných bitvách s Caesarem. Caesaroovo guvernérvství vypršelo v roce 50 p.n.l. a dále byl Caesar zaujal občanskou válkou, na jejímž rozputání měl lví podíl. Mezitím se Tři Provincie romanizovaly a civilizovaly neobyčejným tempem. Caesar ve svých Komentářích o válce galské vysvětloval strukturu galské společnosti, kterou byla šlechta, druidé (keltští duchovní) a bezprávní nevolníci. Prohrané bitvy s Caesarem se postarály o velké snížení počtu bojující šlechty. Druidé dostali zákaz lidských obětí a ztratili svůj vliv hlavně díky rozšíření gramotnosti. Druidé totíž, aby si houpaly lid neosvojil jejich právnické, lékařské a náboženské znalosti, nic nезapisovali (proto dodnes existuje jen

spousta dohadů o jejich znalostech a galských jazyčích), museli se naučit všem poučkám a pravidlům a znalostem nazpaměť. To neznámení, že nevěděli o písni; po staletí udržovali obchodní styky s Řeky a později Římany a písma jim bylo známo. Pouze ho nechtěli rozširovat mezi „němytou“ většinu.

Římané prováděli, co uměli v civilizačně zaostále západní Evropě. Základní města, stavěly cesty, lázně a radnice, akvadukty, mosty a kanalizaci, podnikavci z Říma založili školy a obchodníci předváděli kménům, z nichž některé byly pár let předtím ještě lovcí lebek, římské techniky v doložení, keramice, skalářství a stavebnictví, popřípadě jin nabízeli konzumní zboží, o kterém členové této galaského kmenu ani nevěděli, že by ho potřebovali. Původně bezprávní nevolníci se mohli stát římskými občany, pokud sloužili v pomocných římských legiích. Prezířiví elity se rychle přizpůsobili a zatoužily po téze a procházce po Fóru Romanu, a než přešlo století, římský císař Claudius pronesl v Senátu ohnivý projev, ve kterém lobboval, aby Senát přijal jako senátoru kandidátu z Gallie, což prosadil. Tento projev zaznamenal Tacitus.

V roce 68 n.l. císař Nero ukončil násilně svůj poněkud rozmařilý život. Objevilo se několik kandidátů na nejvyšší místo v říši.

Když se prach usadil, císařem se stal Italik Titus Flavius Vespasianus. Během roku bezvládi, nebo spíše vícevládi, se vzrůstli Batavové v delte Rýna. Jejich vůdcem byl Civilis, lépe řečeno Gaius Iulius Civilis, tedy

římský občan, který podněcoval Batavy k rebelii proti Římanům. Jak to zvládlo, není jasné, tedy to přemluvilo, protože Batavové ani nemuseli platit žádné daně Římu, sloužili městu toho jako námořníci v říčním lodstvu na Rýnu. K Batavům se přidali Germáni zpoza Rýna a podněcovali povstání v Galii. Vespasian poslal svého generála Cerialise, který celou záležitost zpacifikoval. Batavové se hbitě přeorientovali a zapříšahali se, že to tak nemysleli. Civilis mezičim chodil tajně od římsko-galského města k

městu a snažil se přemluvit předáky měst k rebelli.

Ale Galové s tím nechtěli nic mít. Galové byli obratní řemeslníci a přijali rychle různé římské technické výnalezy. Vyráběli keramiku, byli obratní ve zpracování železa a rychle přijali za své také římské obchodní praktiky. V době, kdy byly batavské povstání potlačena, se galsko-římské obchodní společnosti ažastnily veřejných soutěží o smlouvy na dodávky zbraní, nádoba a jiných potřeb pro římské legie. Nějaké rebelie byly značným narušením obchodních praktik a počestného boje o zisk. A tak Civilis mizí ze stránek dějin. A v dnešní Francii se dnes chlubí svými římskými památkami, stavbami, městy (včetně Paříže) a celým římským dědictvím, včetně francouzského byzantského latiny. Francouzi jsou samozřejmě poněkud rozpolozeni - po Francii lze nalézt řadu soch Vercingetoriga, který neúspěšnou vzpouru proti Caesarovi vedl.

Podobné historie se by daly napsat i o jiných západoevropských provincích. Výsledek byl, že se Galové nechtili podrobení a ponížení, ale rovnoprávní s jinými národy uvnitř říše, a pohliželi na svět za hranicemi Rýna a Dunaje s obavami civilizovaných lidí před barbarý a s důvěrou se obraceli na římské legie, aby by ochránili před jejich příbuznými v proutěných chýších za Rýnem.

Jediná škoda podle mě je, že se Marcu Aureliovi nepodařilo vytvořit kolem roku 160 n.l. na Moravě a Slovensku provincii Markomanii, jak měl v úmyslu.

lu, aby konečně zamezil problémům s Markomany a Kvády.

Z výše uvedeného vyplývá, že není dobyvatel jako dobyvatel. Ukrajinci vědí, proč se chtějí zařadit spíš na západ Evropy, než na východ - zjevně mají už dost kleptokratů a oligarchů, a nepotrebují další ze zkorumovaného Ruska, odkud se nedá čekat nějaký civilizační vliv a jedený původní ruský výrobek - vodka - se nedá srovnat s výhodami členství v EU. Foto: Forum Romanum v současné době, Wikipedia □

Kdo je Luděk Bogner?

dokončení ze str. 6

tak pět km od hranic, a
► ze str. 6 my jsme viděli Američany ze 7. americké armády s jejich tanky obrázeny k naší straně. V zimě dva metry sněhu, ale v létě nádhera, květiny, a tam jsou ty pověstné rašelinové slátky - opravdu, když ses do toho postavil, tak ses pomalu propadal. Z domoviny jsem odešel ve svých 24 letech.“

A ZŮSTAL V TOBĚ ZÁJEM O ŠMINAMI VONÍCÍ SVĚT?

„Absolutně, třeba v této pohádce dělá kromě práce rezisérské všechny kulisy i rekvizity sám, a měl jsem přípravu již v Trotnově, kde bylo výborné amatérské divadlo dokonce se stálo scénou, kam zajížděli profesionálové z Hradce Králové, Pardubic i Prahy. Když jsme dávali Paní Kalafou, navštívili nás sám autor, a byl náramně spokojený. Naši amatérští hráli i „velké“ divadlo – Maryšu, Naše furianty, Tvrdomlhavou ženu, Hadriánu, Lucernu, dokonce se pokoušeli o Hamleta - byl jsem v komparusu divadla, měl jsem to v krvi.“

A když jsem přišel do Toronta - hele, údiv, tady se mluví česky – manželé Irma a Ferda Čulíkoví, Pepíček Čermák, Milan Crhák... zahrál jsem si tehdy v Lucerně, ve Fidlovačce, potom v Hrátkách s čertem.“ Také v této pohádce si rezisér zahráje čerta Beležuba a druhého čerta...“

CO TĚ PŘIVEDLO ZPĚT K TÉTO POHÁDCE?

„Po Světácích jsem si říkal, že by bylo nejlépe uvést Hrátky s čertem, prostě pokračovat v tradici starší češtiny. Podle mého se už vickrát uvádět nebude, říkám to zcela zodpovědně - nám je sedmdesát, a když se bude dávat znova za takových deset let, to už čeština z minulého století nebudé nikdo rozumět. Už tak mají některí herci problém slova si osvojit. Je to nádherná pohádka, vzorem se mi stalo zpracování z roku 1956 s obsazením úžasných herců, s nádhernou kulturnou řečí, s níž se již dnes v domovině nemluví, a podmanivou hudbou. Režíroval ji Josef Mach. Rád bych se k ní se sborem co nejvíce přiblížil.“

TVŮJ VZTAH K DIVADLU...?

„Divadlo je fantastická věc, je to doba přátelského setkání, padnou tam vtipy, je to švanda, společnost, která mnohdy i chybí, zeměmaň když se pohybuje ➤

NOVÝ DOMOV (NEW HOMELAND) – CZECH AND SLOVAK BI-WEEKLY

Vydává Masaryk Memorial Institute, Inc., 450 Scarborough Golf Club Rd., Toronto, ON M1G 1H1. Řídí tiskový výbor MMI.

Redakce si vyhrazuje právo příspěvek zkrátit, redakčně upravit a rozhodnut o jeho event. zárazení. Z predplatného nevyplývá predplatitel žádny nárok na umístění jeho článku do novin. Anonymy neotiskujeme. Názory prezentované v uveřejněných příspěvcích nemusí vyjadřovat stanovisko redakce ani MMI. Nevyžádané rukopisy a fotografie redakce nevrací. Redakce neposkytuje žádné informace o autorech.

Archiv na webu www.masaryktown.ca WebPrezantace Alena Kottová

Redakční rada: Lanny Rosický (ČR), Brigitá Hamvašová, Barbara Sheriffová (konzultantka jazyka anglického), Jiří Groisman a Miloš Krajný (Toronto), Josef Skála a Jiří Adler (Vancouver), Alena Martinů (Montreal), Eva Firlová (konzultantka jazyka českého, Sudbury).

Masarykův ústav (MMI) je charitativní organizace, reg. č 119582781RR0001. Jejím posláním je udržovat české a slovenské kulturní tradice a obohatovat tak život kanadské veřejnosti.

Kancelář Iva Ječmen tel. 416.439 4354 (ÚT, ST, ČT), fax 416. 439 6473, office@masaryktown.ca

Roční předplatné: Kanada \$ 46 CAD, USA \$ 68 USD, ostatní \$ 96 USD. Šeky zasílejte laskavě na adresu MMI. Ceny inzerátů sdělime na požádání.

Tyto noviny byly vybrány Národní knihovnou ČR jako kvalitní zdroj, který by měl být uchován do budoucna a stát se součástí českého kulturního dědictví. Stránky jsou archivovány několikrát ročně a jejich záznam je součástí České národní bibliografie a katalogu NK ČR. Šéfredaktorka a grafická úprava Věra Kohoutová cell: (647)608 1713 Piše vera.toronto@gmail.com

